

KRISZTUS TEGNAP, MA, HOLNAP ÉS MINDÖRÖKKÉ

ÍRTA:
RÖCK GYULA

Édenben.

Kezdetben teremté Isten a mennyet és a földet s annak gyönyörűsége, Éden közepette, legszebb remekét, *az embert*. Mily tökéletes remekműnek kellett az embernek lenni, ha ő volt a teremtés végcélja, ha ő volt az Isten képmása, ha a paradicsomot az ő boldogítására teremté az Úr. S mily isteni szeretetnek kellett őt öveznie, ha az Úr hat isteni napon keresztül dolgozott, alkotott ő érette — az emberért.

S hat nap után aztán, mint az írás mondja, vévé az Úr Isten az embert és helyezé Éden kertjébe, hogy művelné és őrizné azt... és megtiltá, — mondván a kert minden fájáról ehetsz, de a jó és gonosz tudás fájának gyümölcséből ne egyél, mert amely napon arról eszel, *halálnak halálával halsz meg*.

Majd szívébe téve *a hitet* világító szövétnekül, elindította az Éden virányos útjain. És az ember ment... ment... — hite vitorlától vive — a sejtelmek útján Isten felé.

Ment-ment az élet vizei felett,
Vitte az égi tűz, a lelkiület.
Nem volt előtte csak fény s glória,
S egy tiszta mesgye, az Isten nyoma.
Körötte élet, boldogság fakadt,
Harmóniával koronázva azt.

De nagy útja elején, elé lépett a kígyó, a hazugság atyja és cserét kínált neki, mondván büszke göggel: *Nem haltok meg halálnak halálával, ha arról áfáról esztek, sőt! megnyílnak szemeitek és olyanok lesztek, mint az istenek, jónak-gonosznak tudói.* ..

S a hithez szokott ember könnyen ráállt a cserére, hisz nem ismerte a hamisságot, mert csak az égiekkel érintkezett, akik között igazság lakozik — és hitt. *Hitt az igazság helyett a hazugságnak, Isten helyett a Sátánnak* és elkövette az első nagy, örökre kiható bűnt, a hitetlenséget, hogy nem az Isten szavának híve, mintegy önként zárva el magától az élet forrását s az élet fája helyett a halál, illetve a tudás fájáról szakította le az első gyümölcsöt, . . S ezzel

megtörtént a végtelenül gyászos, tragikus csere: életért halált, mennyért földet cserélt.

S a gyászos csere után a hazugság atyja kicserélve az ember hitét a tudvággal, vezetni kezdte, mondván:

Jöjj, jöjj csak ember, megtanítalak
 Egész világot, az erő s anyag
 Ismeretére. Tudós leszel!
 S nem fogsz törődni az égivel
 A testi élvezek virányain.
 — Ez lesz az utad, nézd mily sima!
 Nincs tilalom rajt s nem lesz soha,
 Amíg velem jössz, — s Éden helyett
 Majd másik Édent építetek neked
 Kőből,... erősét,... melyben kényelem,
 Élv, testi jólét bőséggel leszen,
 S tudom, ígérem, elvetitek
 Mindazt, mi lelki, hogyha a test
 Magára ébred vágyaival.

És azóta millió lélek keresi hamis úton a paradicsomot... álmaikban üzik, kergetik a boldogságot, melynek egyszer jogos birtokosai voltak, ahová őzüket a végtelen szeretet csupán játszani helyezte be, ahol oly teljes volt a harmónia, hogy az Úr angyala is eljárt közéjük . . .

S ezen fájdalmasan szomorú úton elindult az ember a tudás útján ésszel — szív nélkül... és ment-ment többezeréves útján a Sátánnal, mialatt lassan elcserélte hitét a tudással, poézisét a realitással, sejtelmeit tapasztalással, reményét a lemondással, álmait a felébredéssel és egyedül maradt küzdelmei között árván ...

S amíg bűnnel terhelt gyászos útján bandukolt a bogáncsot termő kietlen föld százados lépcsőzetein, addig ette a mező fűvét, az erdő vadját és itta a vért egész a Golgotáig, ahol beteljesedett a véres áldozat. És ezalatt mindegyre lejjebb, mindegyre messzebb tért Istentől, Édentől... lassan megismerve a tudást, megtudta, hogy a Sátán hazudott, hogy Isten nélkül mily nehéz az élet, Édenen túl mily kopár a föld, a bűnnek mily súlyos a bűnhődése s hogy amit megismerhetőnek hitt, a világ s annak minden tartozéka megismerhetetlen, hogy tudása minden fokán túl csak a tudatlanság éje sötétlik körötte s ha mégis el akar igazodni az ismeretlenségek sötét káoszában, akkor — hiába minden okoskodása és tudása — hinnie kell. Hinnie, akár pozitív, akár negatív formában. S megértette hogy

Hiába törsz a hitnél tovább,
 Talány marad az ég, föld, világ,
 Mert a hiten túl minden hiába,
 Beljebb jutunk csak az éjszakába.

S mialatt az ember urat cserélt, vészjelként dördült bele a mindenség nagy szimfóniájába egy hamis akkord, a bűn és az Éden kertjéből a keservek mezőire riadtan menekülő ember mindegyre megszűnik, mindegyre távolabb ment, — eközben Éden elvadult és bárányok helyett farkasokkal lett tele a világ s a megromlott ember Isten képmása helyett állatává torzult...

S azóta mint űzött lélek, bolyongva bujdosik a siralom völgyében. Nincs vele az Élet ura, nem szól már hozzá . . . Nem szólítja, hol vagy Ádám? ... Nem járnak hozzá már az angyalok, hanem helyettük a bűnre kísértő Sátántól vonszolva megy árván, egyedül a vigasztalan kételkedések és a reménytelen lemondások szakadécai között a halálnak halála, a kárhozat felé ... Megy-megy és

Alatta örvény, fölötte átok,
 Isten helyett a tapasztalások,
 A könny tanítja, keserv és bánat,
 Nagy bűnhődése, hogy hitt a csábnak.
 — Kétség előtte, mögötte bú,
 Szomorú arcán örök ború ...

A Szentföldön.

Isten, aki végtelen szeretetből végtelen boldogságra teremtette az embert, nehéz útján látszólag magárahagyva, verejtékkel keresette véle kenyerét, hogy így csalódva a világba vetett reményeiben, Éden után vágyjon vissza.

Magárahagyta, de titkon látta, nézte, figyelte az ember nagy küzdelmeit s aztán, hogy el ne ernyedjen az élet kietlen útjain, alá küldte szent Fiát, hogy újjá, erőssé, tisztává, *terve szerintivé teremtse a megromlott embert s az elvadult Édent a — világot.*

S az Úr jött. Közeledő fényét eleve látta a világ jövőjét figyelő Szibilla s belerikoltott a pogányság reménytelen életébe:

A jelenen túl, messze, odébb,
 Új ember jön ... jön ... nem látni még ...
 Körötte fényár . . . nyomán a nép ...
 S gyógyítja, köti ezrek sebét...
 S az istenek is ijedten állnak ...
 Az alvilágban félnek az árnyak ...

S ő egyre jön ... jön ... fegyvere nincsen . . .
 S amíg hódolva imádja minden,
 Jelen, jövő, múlt, rabszolga, úr,
 Addig ő csendben, némán vonul
 Isteni útján célja felé,
 S látom, a jövő, látom, övé!

Imádni fogják szerte, mindenütt. . .
 — Éjfél van! ... Hajnal... Hallgass, halld, hogy üt
 Az örökóra! . . . Új nap virradt,
 Értsd meg világ ím jós szavamat,
 Halld meg, mit mondnak ma a jelek:
 — Hajnal dereng az egész föld felett...
 S epedve várja a Béke urát
 Minden ... az ember ... nemzet... faj ... világ . . .
 S jön! — Jön, közég. Nézd! Júdea felett,
 Hirdeti jöttét az angyalsereg!

És megjelent a világban szegényen és rangtalanul a minta —
az ács fia . . .

Leszállt az Élet Ura, hogy újjáteremtse az embert és világát...
 Nem akart mást, csak azt, hogy *az Isten-fiúságra hivatott embert megmentse az ördög rabszolgaságából és megállítva a hazugság és örök halál útján, elindítsa a keskeny ösvényen az örök élet felé és a világgá romlott Édent visszaállítsa.*

S nem sokat kért mindezért, csak azt, hogy *az örök életből az örök halálba csalogó ördög helyett Neki higgyünk.* Neki, az Élet urának, hogy ezáltal Isten fiaivá lehessünk. „Higgyetek nekem, mert én alázatos szívű vagyok. Én meggyőztem a világot.. . Kövessetek engem.”

Nem sokat kért, de végtelent ígért: örök életet.

S hogy visszaszerezhesse, „*mintául*” állt az eltévedt ember elé, ki nem tudta, hogy hol és miként kezdje útját visszafelé és sóvárgott az útmutató után. S Ő belevilágítva a zsidóság alkonyába és a pogányság örök éjszakáiba, utat nyitva, irányt mutat az ég felé . . .

Mintául állt, a lélek mintájául, mert *Isten más lelket akart, olyant, aki kiszabadítva önmagát a világ rang- és pénzvágából, hiúságából és testiségéből, megállhasson Előtte lelkiével.*

Mintát állt, utat mutatott s útjelzőjére ezen örökérvényű ígéket illesztette: Én vagyok az út, az igazság és az élet.

S ettől a perctől nem reménytelen többé az ember sorsa, mert tudja, hogy *atyja, ki a mennyekben van, várja, visszavárja őt;* tudja, hogy hazája nem e világ, hanem a menny, ahol az Úr várja a benne bízókat, helyet készítve nekik.

S a Minta megmutatta a Szentföld három nagy, égbemeredő csúcsán a lélek szerepét, az élet útját. A *Kísértés hegyén*, a *Tábor hegyén* és a *Golgotán*. A negyediken pedig, az *Olajfák hegyén* az ember végső célját tárta elénk, a mennybemenetelt.

Az elsón, a *Kísértés hegyén* győzött a Sátán felett, aki a világ minden országát és gazdagságát elé tárva, kínálta neki, a világ hatványozása, a világ lelkének követése, a Sátán imádása fejében.

S mialatt ő egyedül állt a hegycsúcson:
Lent, lent a mélyben, lábai alatt
Egész világon aranyborjúkat
Imádva tombolt a bódult tömeg,
S azt, azt, akit várt, nem ismerte meg . . .

S az Úr végignézve a világ minden csábján, elutasította, mondván: Távozz tőlem Sátán! — Távozz! Mert nem értesz te az Isten dolgaihoz, hanem csak az emberekéihez: politikához . . . hazudozáshoz . . . bűnözéshez . . .

A másodikon, a *Tábor hegyén* az Isten megdicsőítette a Minta győzedelmes lelkét azzal a dicsőséggel, amellyel bírt a világ fundamentumának megvetetése előtt.

S azóta minden, minden, mi ragyog,
— Itt nyerte azt, ha színt, ha dallamot,
Mi fényt sugárzón ecset s tollon át,
Ragyogja bé a sötét éjszakát
Kétezred óta ...

A *Golgotán* aztán befejezte művét: meghalt, hogy feltámadjon meggyőzni a világot s új vért, új hitet, új életet ömlesztani a világ erkölcsi vérkeringésébe, megváltani a test béklyóitól a lelket, a világ rabszolgaságából az embert.

S amíg Ő a világ elé tűzte az égi út csúcspontján királyságának békejelét, a vérrel permetezett szent keresztet, addig a császár embere az Isten népének, a zsidók királyának proklamálta az egész világ előtt, s azóta

Vérrel pecsételt királyi címer,
Égen és földön isteni dísz jel,
S a Golgota e szent perctől kezdve
Egész világnak tengelye, lelke ...

Olajfák hegyéről az égbe szállt. Elfoglalta helyét az Atya Isten jobbján. Átvette a jogart, a gyenge nádszálat, hogy párezer év alatt meghódítva a jobbak lelkét, érvényt szerezzen örök törvényének:

Szeresd a te Uradat, Istenedet mindenek felett és felebarátodat, mint önmagadat/

S a *négy* hegycsúcs az emberi élet négy nagy életfordulójának előképe volt.

Kettőt már átélt és ma a Golgota előtt áll, halálra ítélt, de — feltámadásra várón.

Az *elsőt*, a Sátán kísértéseit átélte a pogányszázadokban, mikor a hitéért mindent kínáló Sátánnak visszautasította lélekejtő, lélekrontó ajánlatait és a világiakat elutasítva, szegényen, lemondások, nélkülözések, megalázások és üldözések között állt a katakombák hitével a kísértés hegyén.

A *másodikat*, a táborhegyi megdicsőülést átélte a középkorban, amikor a szentek és rendalapítók imáinak teljében megdicsőülten, színéváltozottan világítva ragyogott az eget kereső jobbak szolgálatára.

S azóta? ... Azóta éli a kínszenvedéseit s hátra van még a Golgota ... A *harmadik*.

De már ott áll a tövében, hallgatva a kereszt távolból hangzó ácsolásait, mialatt már-már indul végzete útján föl, föl a föltámadás, a mennybemenetel felé ... A *negyedikre*.

Az új korban,

S az Úr terve sikerült, megváltása hatott, megváltoztatta a világot.

Előtte más volt ember, kor, lélek,
Utána minden más útra lépett,
Előtte más volt hit, szeretet...
S utána minden testvéri lett...

Előtte minden más volt, az évszám, az életcél, a szív.

Minden nemzet máshonnan számlálta az évet, minden nép más bálványokat imádot, minden kor más világlelket: más kultúrát művelt s az emberek mint szétszórt juhok barangoltak az élet nagy pusztaságain céltalanul ...

Más volt a szív is és annak lelke, a szeretet. Volt szeretet, de csak olyan földi, érzéki szeretet, mely az önszeretet skáláján játszott a önző akkordjait, mialatt körötte közöny tanyázott, góg burjánzott, vadság tombolt, melynek posványáiban megveté nemes a rabszolgát, a zsidó a gojt, brahmin a páriát, gazdag a szegényt, ember az embert. ..

Mértékük volt a rang, származás, vagyon és az Isten ismeretére tanító bölcsesség helyett a világiak hiú ismerete: a tudás. Minden,

de minden, ami az emberen kívül való, csak az nem, ami maga az ember, ami maga az igaz érték, a lélek. Ez nem talált helyet, ez nem talált mértékegységre köztük.

S az Úr ezeket, ezeket a pogány mértékegységeket értéktelenítette el, mondván a rangra: aki közületek nagy akar lenni, az legyen a ti szolgátok; a származásra: Ábrahám fiainak mondjátok magatokat? Az Úr a kövekből is támaszthat fiaikat Ábrahámnak; a pénzre, vagyoni: mit ér, ha az egész világot megnyered, de a lelkednek kárát vallod; végül a tudásra: ha csak annyi a ti tudásotok, mint az írástudók és farizeusok tudása, akkor semmiképpen sem mehettek be az Isten országába!

S ezen elértéktelenített, mennyei jussra nem jogosító mértékegységek helyett *felállította a maga egységét, a szegénységet, szelíd-séget, tisztaságot*. S ennek ígéri a mennyet, a földet és az Isten megláthatását. Ezeknek, akik Ő előtte kimaradtak a világ mértékegységeiből, mindmáig. Ezeknek, akiket nem fogadott be a világ, mert nem e világból valók ...

S mikor ezekkel *eltörölte az Ur a testi embert, egyben meg is teremtette a maga új embermintáját, a lelki embert* s útnak engedvén, mondván: azt cselekedjétek embertársaitokkal, amit akartok, hogy azok is tiveletek cselekedjenek.

S azóta zökkent, fordult a világ,
Már-már legyőzte a lélek a sárt
Már-már az ember más útra lépett...
S gazdát cserélt a szív és a lélek.

Új irányt vett föl pályáján a föld a — magasságok felé ... s az ember a világ széles útjáról a keskeny útra tért.

Megkezdődött az újjáteremtés, az ember irányválttatása, visszafordulás az Isten felé, hogy amint a hamisság nagy forduló-pontja minden jónak, szépnek, nemesnek pusztulását hozta, úgy most az igazság birodalmának a megalapításával elkezdődjön újra mindeneknek jóvá, széppé, nemessé alakítása, hogy amint Édenben fordulópontra volt, hogy Isten helyett a Sátánnak híve, elvesztették Édent, úgy most az, hogy a Sátán helyett Istennek híve, visszanyerjék azt s kezdetét vegye Isten új országa, mert beteljesült az idő és új korszak, új évek kezdődtek ... az Úr országa alapításának 1 ... 2 ... 3 ... 1931. esztendeje ...

S azóta minden más.

Egyetemessé lett a szeretet elve, s kitért isteni szívébe rangon, fajon és vagyoni túl befogadta mindazokat, akik igazságszomjjal, szerető szívvel jöttek, kik magukat hozták, magukat kínálták neki.

S azóta más lett az évszám, más lett az életcél, más lett a vallás lelke is, mert azóta nincs számba se vehető goj, megölhető rab-szolga, állatszámba vett pária, hanem csak egy fogalom, egy mérték: az ember.

Az utolsó időkben.

Csak még a világ s annak berendezése az állam, nem lett más, nem hódolt még Krisztusnak. Most ezeken a sor . . .

Előbb Édent teremtette az Úr s belehelyezte az embert. Most az embert formálja előbb újjá és aztán az aklot, a világot: Édent.

A társadalom még nem keresztény, a világ még nem hódolt meg, mert sem a pap, sem a hívő nem tudta megakadályozni *a gőg és önzés nevelő két eszköznek, a rangnak és a pénznek túlnövéseit.*

Tehát még csak e társadalmi akadályokat kell eltörölni, hogy az újjáformált, újjászületett ember, a keresztény lélek lelkéhez méltó keresztény világban, Édenben, a boldogság földjén lakhasson újra.

Még csak a világ szerve nem keresztény, még csak ez falazza szét gőgig fajzott ranggal és a könyörtelenségig mételyező vagyonnal a krisztusi testvériséget, az embert az embertől. . .

Még csak itt, ennek százféle pogány politikájában nem jutott vezérelvé, hogy: *egy a ti mesteretek, a Krisztus és ti mindnyájan testvérek vagytok . . .*

Még csak ez — a világ! — nem tudott meghajolni az Úr ama parancsa előtt, hogy szeresd felebarátodat, mint önmagadat.

Még csak ez áll útjában az Úr országának. De ennek a ledöntésére már nem az egyház a hivatott, melynek kétezer éven áti kérését, szavát és parancsát nem hallgatta meg a világ; sem a morál, melyet a jogrenddel játszott ki az érdek hatalma, *hanem az, aki felépítette, az Antikrisztus, az a régi kígyó.*

S most ez az idő jön. Már látszik, hogy

Az Antikrisztus ideje eljött,
S távoli harcok mennydörgései,
Vad káromlások, istentagadás,
Nyomor és ínség növekvő zaja
Jelzi közelgő diadalait...

S a másik Krisztus, a Szent s Igazi,
Mindegyre némább, nincs mit mondani. .,
— Nagyobb a lárma, mint a csend szava
S a tagadástól alig látni a
Szent, glóriától dicsőült fejét.

— Borult az égbolt, a vizek felett
 Átláthatatlan sűrű köd lebeg.
 — Köröttünk árnyak, tévtanok, elvek,
 S mérgezik, sebzik egyre a lelket, —
 S ácsolja már a bűn a keresztet...

És ha ledöntötte Antikrisztus így saját maga építette országát, helyébe az új kort, *az Isten országát, nem 6, hanem az Úr fogja meghozni.* Antikrisztusé az akadályok lerombolása, Krisztusé az új világ felépítése.

Amaz csak arra van, hogy bemutassa, milyenné lesz az a kor és ember, amely a Sátánnak hisz. Csak arra való, hogy kiábrándítsa az embert a mulandóság két legnagyobb mezejtőjéből, a rangból és a pénzből.

De

Ha majdan szégyen lesz a rang s vagyon,
 S megtörik minden kísértés azon,
 Amit az Úr írt elének egykoron:
 A szereteten és alázaton,
 Akkor jön Éden, boldogság, élet,
 S szóhoz kerül majd végre a lélek.

Már bontják a pogány államok merev bástyáit a pogányok, önmaguknak kell lebontaniok a maguk építette, az Isten tervén és eszközein kívül szervezett bástyáikat, a gögből és önzésből épült világukat. Mert még Krisztusnak útját állja a kétezer év alatt át nem keresztelkedett világ minden államrendje.

Most ezek felett fog ítélni az Úr. *Most ezeket akarja mássá, kereszténnyé tenni, hogy végre mindeneket megújítva, újjáteremtve, új eget és új földet adjon nekünk — amelyben igazság lakozik;*

amelybe mindazok, akik befogadtatnak, higgyenek őbenne, hogy Isten fiaivá lehessenek;

hogy egy akol és egy pásztor: új Éden és új ember: testvériség legyen a földön.

S most ez az idő jön. Ezt hozza, ezt sürgeti a világ, ezt műveli a tudomány, ezt szántja alá a politika, mert ezt kívánja az erkölcs, az igazság és minden-minden, — az Isten országát.

S az új idők hajnala, az új jövő régi Krisztusa jön a közel jövő horizontján, akin már szinte látni, hogy

Isteni fényár közepett ragyog,
 Szívéből égi, örök szólamok,
 Szeretet csendül s ajkain át
 Hit, vigasz árad, s keze csak áld ...

Virrad. Virrad a nagy nap, a leszámolás napja, melyben össze-
dül minden, ami nem Istentől való, amit a Sátán épített, állam,
tudomány, társadalom, s megmarad, amit ő teremtett:

Vallás és erkölcs, hit és szeretet,
Mert azt, mi más, azt nem illeti meg
Az örök élet; — időt, kort rája,
S hantolja bé a múlandósága ...

S akkor az ember majd elkezd újra ott, ahol elhagyta Ádám,
hogy az ördög helyett Istennek híve elinduljon az örök élet útján —
Krisztussal Isten felé:

Oda, oda, hol megleli, mit
ösztonszerűleg kíván a szív,
Oda, ahol majd eléri újra,
Amért az Isten életre hívta,
Oda, oda, hol meglátja, kit,
Bár láthatatlan, keresve hitt:
A Názáreti Jézust.

